

Джерела

літературно мистецька сторінка

Знайомтесь! літературний гурток "Поетичні спроби" Привітненської ЗШ (керівник гуртка - вчитель зарубіжної літератури Любов Василівна Божко)

Березень берізки заплітає коси,
В чобітки взуває, не ходити ж босій.
Квітень вишиває квітами сорочки
Для дерев безлистих дець там у садочку.
Травень застеляє килими з травички,
Щоб ходити дітям влітку по сунички.

Ірина МУРИН, 7 кл.

СПРАВЕДЛИВИЙ ТАТО

"За уроки!" - каже тато.
А так хочеться гуляти.
Тато знову грима строго:
"Ви не вивчили нічого,
Телевізор не дивитись -
Треба вчитись, вчитись, вчитись".

РІЧКА

Вдягла земля зелені шати,
Неначе дами й королі.
А в що ж їй річечку убрати?
Вже вийшли з моди кораблі.
Їй треба яхти і баркаси,
Їй треба баржі, якорі.
Вона збирає друзів наших
До несподіваної гри.

О, УКРАЇНО!

О, Україно! Почуття моє,
Як промінь сонця з голубого неба,
Ми знаєм, Україно, що ти є,
І більшого нічого нам не треба.

Наталія ІВАНЮК, 7 кл.

Знов сонце обрй променем торкає,
Земля дарує ніч, нехай спочине.
А вітер тиху пісню починає
Для ніжної, мрійливої калини.
У білих квітах, мов до шлюбу вбралась,
Вона тихенько з вітром розмовляє:
То вітами про щось йому шепоче,
А то чогось тихесенько зігхає.
Я обережно доторкнуся до неї,
Щоб не злякати, бува, розмову тиху.
А соловейко почина своєї
На радість людям і мені на віху.
Бо коли весни є, цвісти калині,
А вітру її знову колихати.
І завжди быть щасливою людині,
І доки жити, вірити й чекати.

Любов БОЖКО.

ОСІННЕ

Осінь... Сірі хмари повисли над землею,
плачуть холодним дощем.
Земля... Вона лежить холодна та пуста.
Віддавши багаті врожаї, прощається
сьогодні з літом. Почуття порожнечі при-
ходить з колючими осінніми дощами.
"Не відлітайте", - журавлів просила
І руки простягала, ніби крила.
Благала повернути щедре літо
І ніби намагалася злетіти
Туди, із ними, в височинь безкраю,
Де від польоту серце завмирає.
Але не слухали журавлі. Все линули і
линули, лишаючи над землею тугу свого
голосіння.

ВЕСНА

Дзвінко, невпинно і радісно
Закрокувала полями весна,
Ключ журавлиний із вирію
Гучно гукнула вона.
Проліском першим озвалася
І дзоркотінням струмка...

Ольга ГРИЦЕНЮК, 7 кл.

ДВІ ЗАМАЛЬОВКИ НА ОДИН МОТИВ

Був сонячний день. На куцику калини
зібралось багато Сніжинок і почали хва-
литися, яка з них гарніша.

- Я найгарніша, - сказала Сніжинка в
голубому сарафанчику.

- Ні, я! - похвалялася своїм сріблястим
платтячком друга Сніжинка.

- Ні, я краща! - гукала третя.

Та раптом прилетів Горобчик і струсив
Сніжинки.

- Ой, ми падаємо! - закружляли бідола-
хи. І падала з ними Сніжинка, яка весь час
мовчала. Подув легенький вітерець і відніс
їх далеко від куцика. Маленька Сніжинка
впала на рукавичку дівчинці. А та вигукнула:
«Ой, яка гарна Сніжинка! Я такої ще не
бачила!»

Не хвали сам себе, хай інші похвалять.
Костянтин Целковський,
учень Новонодобрянтинської школи.

Мама вбігла в хату і гукнула:

- Донечко, ходи глянеш, яка надворі кра-
са!

А там, дійсно, все світилось і сяяло. В
садку на деревах, на зіллі, кожній травинці
був іній.

Сонце ще тільки-но сходило з однієї
сторони, а круглий великий місяць ще висів
над садком з іншої.

На дротах Дід Мороз розвісив блискучі
іграшки. Вони збільшувалися від промі-
чків сонця і виблискували на всі боки.
Яка краса!

Ми з мамою бігали під гіллячками і
струшували іній на себе.

Кругом було чисто, гарно, все сяяло сріб-
лом.

Люба Целковська,
учениця Новонодобрянтинської школи.

Сніжинка

Сніжинка

Я - малесенька сніжинка.
Я легенька, мов пушинка.
Біла, ніжна і хороша.
Принесла мене пороша.
Я танцюю і співаю.
Новий рік я зустрічаю
І на радість діворі
Граю в сніжки у дворі.
Заглядаю у віконце,
Ніби я - маленьке сонце.

Світлана Якобчук,
с/мт Млинів.

Маленький рай

Я йду по тиші синяво-блакитній,
В колісці віття сонні кольори,
А на землі - незайманий ще іній.
Неелектричний місяць лащиться згорі.

Пуста дорога, лише мерзле слово
Беззвучним кроком дзенькне об асфальт.
Нема тут шалу, гамору міського,
Нема, здається, й часу вічних палът.

Тут все моє: і тепле світло вікон,
І вулиць, й скверів дивні міражі,
І верби, сивочолі віком,
Реальність й спомини із щастям на межі.

Як добре, що всвідомлено любила,
Що знає він про ту мою любов,
Що серце міцно розправляє крила
Від рідності, від близькості основ.

Без перебільшення: ступаю небом!
Потік блаженства хлинув через край:
У долі виграю і виживу - так треба!
Я ж маю Млинів, мій маленький рай.

Катерина Оніщук,
с/мт Млинів.